

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 9. dubna 2019 **odvolání a) obžalovaného P ■ V ■, narozeného ■, a b) poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky** proti rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře, ze dne 13. února 2019, číslo jednací 2 T 126/2018 - 314, a v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Sochorové a soudců Mgr. Oldřicha Volence a Mgr. Anny Ryšánkové rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno f), odstavec 2 trestního řádu **se napadený rozsudek ruší ve výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozeným F ■ K ■ a Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky.**

Za podmínek § 259 odstavec 3 trestního řádu, při nezměněném výroku o vině přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odstavec 1, 3 trestního zákoníku a přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1, 2 písmeno a) trestního zákoníku a nezměněném výroku o trestu se ve věci znovu rozhoduje

takto:

Obžalovaný

P ■ V ■, narozený ■ v ■, trvale bytem ■,

je podle § 228 odstavec 1 trestního řádu povinen **zaplatit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, pobočka pro hlavní město Prahu a Středočeský kraj, se sídlem Komenského 193, Kolín, škodu ve výši 31 131 Kč.**

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu **se poškozený F ■ K ■, narozený ■, bytem ■, ■, s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Kutné Hoře byl obžalovaný uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 3 tr. zákoníku a přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku a byl odsouzen podle § 147 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku, k souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 30 měsíců (ve vztahu trestnímu příkazu Okresního soudu v Písku, sp. zn. 5 T 34/2018, ze dne 27. 3. 2018). Pro výkon uvedeného trestu byl ve smyslu § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Současně mu byl podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 40 měsíců.
2. Zároveň byl podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázán zaplatit poškozenému F ■ K ■ částku ve výši 73 200 Kč, poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovně částku ve výši 130 704,75 Kč, poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky částku ve výši 3 113,10 Kč a Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky částku ve výši 2 186,25 Kč jako náhradu škody. Poškození F ■ K ■, Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky a Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky byli se zbytky svých nároků na náhradu škody ve smyslu § 229 odst. 2 tr. řádu odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Výše uvedeného přečinu se jmenovaný podle skutkových zjištění tamního soudu dopustil jednáním spočívajícím v tom, že dne 26. 6. 2017, v 00:20 hodin, při řízení osobního automobilu tov. zn. Škoda Octavia, RZ ■ ■, máje v krvi nejméně 1,68 promile alkoholu, po pozemní komunikaci č. I/38, v obci ■ ■, ve směru jízdy od obce ■ ■ k obci ■ ■, nepřizpůsobil rychlost jízdy stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, při počáteční rychlosti vozidla 125 km/h v obci uvedl vozidlo do smyku a následně sjel do prostoru pravého silničního příkopu, kde narazil do betonového mostku, kdy následkem tohoto nárazu se vozidlo převracelo a rotovalo kolem podélné a svislé osy a dopadlo na terén příkopu levým bokem a levou zadní částí, přičemž spolujezdec na předním sedadle F ■ K ■, nar. ■ ■, utrpěl při nehodě zranění spočívající v krevních podlitinách v krajině obou očních více vpravo, otřesu mozku, sériových zlomeninách VII.-IX. žebra vlevo, plášťovém pneumotoraxu a ložiskovém pohmoždění pravé plíce, zlomenině hrudní kosti a zlomenině bližších článků IV. a V. prstu pravé horní končetiny, která si vyžádala hospitalizaci na chirurgickém oddělení Oblastní nemocnice Kolín od 26. 6. 2017 do 30. 6. 2017 s klidovým režimem na lůžku, dále s umístěním sádrové fixace na pravou ruku po dobu nejméně 6 týdnů a krčního límce na krk po dobu nejméně 1 měsíce, kdy jmenovaný byl omezen v běžném způsobu života po dobu nejméně 6 týdnů omezením při sebeobsluze, osobní hygieně a nemožností plného úchopu pravou rukou a nejsou vyloučeny trvalé následky u prstů pravé horní končetiny, které byly dodatečně potvrzeny lékařem, dále spolujezdec sedící na pravém zadním sedadle vozidla P ■ S ■, nar. ■ ■, utrpěl při nehodě zranění spočívající ve zlomenině klíční kosti vpravo, které si vyžádalo jednorázové ošetření na chirurgickém oddělení Nemocnice ■ ■ spojené s fixací delbetovými kruhy ve zraněném klíčku vpravo po dobu do 6 týdnů s omezením v běžném způsobu života po tuto dobu omezením v pohybu pravé ruky, při sebeobsluze a osobní hygieně, dále spolujezdkyně sedící na levém zadním sedadle I ■ R ■, nar. ■ ■, utrpěla při nehodě zranění spočívající v otřesu mozku, nestabilní zlomenině 7. krčního obratle s posunem a poškozením vazů páteře, zlomenině III. záprstní kosti pravé horní končetiny a tržně-zhmožděné ráně na hlavě čelně až týlně vlevo, která si vyžádala hospitalizaci s trvalým umístěním na lůžku na traumacentru a ortopedicko-traumatologické klinice Fakultní nemocnice ■ ■ od 26. 6. 2017 do 10. 7. 2017 s chirurgickým ošetřením rány na hlavě, opakovaným operačním ošetřením zlomeniny krčního obratle s umístěním vnitřní kovové fixace a zpevněním krční páteře tvrdým krčním límcem po dobu 7 týdnů, dále umístěním sádrové fixace na pravou horní končetinu po dobu 5 týdnů, čímž byla jmenovaná omezena v běžném způsobu života omezením v pohybu v oblasti krční páteře, při sebeobsluze a osobní hygieně po dobu nejméně 7 týdnů, a uvedeným jednáním porušil § 3 odst. 3 písm. a), § 4 písm. a), b), c), § 5

odst. 2 písm. b), § 6 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 1 a § 18 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a o změnách některých zákonů, v platném znění.

4. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím své obhájkyne v zákonné lhůtě odvolání, které zaměřil proti všem jeho výrokům. Zejména setrval na tom, že předmětné vozidlo neřídil, neboť by toho v podnapilosti nebyl schopen. V návaznosti na to podrobně analyzoval výpovědi svědků R■■■■, S■■■■ a K■■■■, o němž prohlásil, že jmenovaný ho jako jediný označil za řidiče, avšak před soudem vypovídal nepravdivě ohledně stavu obžalovaného, zatímco zbylí svědci vypovídali konstantně po celou dobu trestního řízení, přičemž naopak potvrdili jeho opilost, aniž byli schopni řidiče konkretizovat. V otázce vzájemných vztahů pak poukázal zejména na skutečnost, že svědek S■■■■ byl v přátelském vztahu především se svědkem K■■■■ a svědkyně R■■■■ nebyla v zájmové době jeho partnerkou. Kromě toho je obžalovaný přesvědčen, že pochybnosti o událostech předmětné noci vzbuzuje i nepravdivá výpověď svědka S■■■■, pokud popřel, že v době, kdy všichni zúčastnění jeli v jím řízeném vozidle taxislužby, došlo mezi ním a svědkem K■■■■ ke konfliktu. Polemizuje také se závěry znaleckých posudků, z toho důvodu, že žádný ze znalců nebyl v uvedeném vozidle při jízdě přítomen a nemůže proto s určitostí tvrdit, že vozidlo řídil právě obžalovaný. Pochybnosti o tom, kdo byl skutečným řidičem, pak umocňuje podle názoru obžalovaného i chování a výpověď svědka K■■■■ (a soud I. stupně tak měl postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo), přičemž nesouhlasí ani s výrokem o náhradě škody vůči tomuto svědkovi, neboť pokud by jeho tvrzení byla pravdivá, umožnil by silně opilému obžalovanému řídit vozidlo a nadto by k němu přisedl jako spolujezdec. Z uvedených důvodů je jmenovaný přesvědčen, že případná náhrada citovanému svědkovi by neměla přesáhnout 25 % z požadované a prokázané újmy. Závěrem proto obžalovaný navrhl, aby ho odvolací soud obžaloby zprostil, neboť nebylo nade vše pochybnost prokázáno, že spáchal skutek, který je mu kladen za vinu obžalobou a na uvedeném setrval i v rámci odvolacího řízení.
5. Rozsudek napadla, pokud jde o výrok o náhradě škody, včasným odvoláním také poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky. Prvému soudu v něm vytýká, že ačkoliv v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětluje, že uplatněný nárok ve výši 41 508 Kč ponižil z důvodu spoluzavinění poškozeného K■■■■ o 25 %, částka ve výši 3 113,10 Kč uvedená v jeho výroku tomu neodpovídá, když při správném výpočtu tato činí 31 131 Kč. Poškozená proto navrhla, aby krajský soud dotčený rozsudek změnil a sám rozhodl ve smyslu § 259 odst. 3, 4 tr. řádu tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu obžalovanému uloží povinnost uhradit jí škodu ve výši 31 131 Kč.
6. Z podnětu podaných odvolání přezkoumal krajský soud, jako soud II. stupně, podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž dospěl k těmto závěrům:
7. Především je možno konstatovat, že okresní soud při projednání věci postupoval způsobem, který nevykazuje procesní vady, které by měly vliv na jím učiněná skutková zjištění, a v souladu s trestním řádem provedl důkazy v rozsahu potřebném pro spolehlivé objasnění skutkového stavu, které logicky vyhodnotil v souladu s § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Jeho skutkové závěry pak mají ve výsledcích provedeního dokazování plnou oporu a jsou spolehlivým podkladem výroku o vině, a proto je i odvolací soud považuje za správné. Bylo tak postaveno na jisto, stručně řečeno, že obžalovaný dne 26. 6. 2017 po požití alkoholu řídil výše uvedené vozidlo, jehož posádku tvořili i poškození K■■■■, S■■■■ a poškozená R■■■■ a v důsledku nezvládnutí jízdy a vysoké rychlosti s vozidlem havaroval, přičemž došlo ke zranění všech citovaných svědků. Nyní vznesené námitky obžalovaného jsou pak prakticky opakováním obhajoby, kterou uplatnil již v rámci hlavního líčení, přičemž procesní soud se s ní dostatečně vypořádal a následně obhajobu obžalovaného, pakliže tento tvrdil, že existují pochybnosti o tom, že právě on byl řidičem předmětného vozidla, právem odmítl. Své rozhodnutí pak též přesvědčivě odůvodnil a v podrobnostech na ně lze odkázat, ostatně je nutno připomenout, že hodnocení důkazů je v každém případě výsadním právem

nalézacího soudu, před nímž jsou tyto prováděny, a tudíž krajský soud jako soud odvolací má jen omezenou možnost (za předpokladu, že jsou z důkazů vyvozovány závěry, které z nich nevyplývají nebo pokud hodnocení důkazů neodporuje zásadám formální logiky) do tohoto procesu zasahovat. Uvedené nedostatky však odvolací soud v daném případě neshledal.

8. Pouze pro přehlednost je pak možno rekapitulovat, že v posuzovaném případě není sporu o průběhu nehodového děje a jeho následcích. Provedenými důkazy (především protokolem o nehodě spolu s připojenou fotodokumentací, ve spojení se závěry znaleckého posudku z oboru doprava, odvětví silniční doprava a z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství) totiž byl spolehlivě objasněn pohyb vozidla bezprostředně před nehodou i po nárazu a jeho poškození a v neposlední řadě byla podrobně zmapována zranění jednotlivých svědků.
9. Pro posouzení věci ovšem bylo především podstatné zjistit, kdo byl řidičem předmětného vozidla, resp. zda jím byl skutečně obžalovaný. K tomu je třeba připomenout, že za situace, kdy svědek S ■■■ a svědkyně R ■■■ nebyli schopni rozsazení posádky z jakýchkoliv důvodů popsat, např. proto, že pro ovlivnění alkoholem cestu příliš nevnímali či si ji nepamatují (svědkyně R ■■■ nepostřehla, že jeli dvěma různými vozidly), je obžalovaný usvědčován nejen výpovědí svědka K ■■■, o níž není důvod pochybovat, ale též na ni logicky navazujícím a s ní plně korespondujícím vyjádřením znalců MUDr. Baláže a Ing. Mrázka, kteří s ohledem na charakter poškození vozidla, mechanismus, který k němu vedl a následná zranění posádky, včetně obžalovaného, prakticky shodně dospěli k závěru, že posádka byla ve vozidle rozmístěna tak, že vzadu vlevo seděla svědkyně R ■■■ a vedle ní svědek S ■■■, vpředu na místě spolujezdce seděl svědek K ■■■ a řídil obžalovaný, přičemž uvedené důkazy fakticky vylučují možnost, že by vozidlo řídila osoba jiná, jak se toho jmenovaný domáhá. Uvedený závěr navíc podtrhuje i zjištění, že v případě, že by obžalovaný seděl vzadu uprostřed, utrpěl by jako nepřipoutaný (dle protokolu o dopravní nehodě nebyl pás na tomto místě použitý) jiná a zjevně závažnější zranění. Na tomto místě pak lze odmítnout i námitku obžalovaného, pokud polemizoval se závěry znalců z důvodu, že tyto nebyli ve vozidle přítomni. K tomu snad postačí pouze konstatovat, že oba znalci podrobně a přesvědčivě obhájili závěry svých znaleckých posudků a přehledně vysvětlili, jakým způsobem k nim dospěli, proč tyto nevzbuzují důvodné pochybnosti.
10. Konečně skutečnost, že obžalovaný byl v době jízdy pod vlivem alkoholu, nebyla sporná, a míra ovlivnění 1,68 ‰ pak konkrétně vyplývá z provedené krevní zkoušky, přitom je vysoce pravděpodobné, že hladina alkoholu v krvi obžalovaného byla v době řízení vozidla ještě vyšší, neboť obžalovaný se odběru krve podrobil až se značným časovým odstupem po nehodě v 2:30 hodin.
11. V dané trestní věci je tedy možno uzavřít, že skutková zjištění soudu I. stupně jsou správná, nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by měly mít negativní vliv na zákonnost jeho postupu a přezkoumávaný rozsudek tak výroku o vině netrpí žádnou vadou.
12. Správná je rovněž právní kvalifikace skutku především jako přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti ve smyslu § 147 odst. 1, 3 tr. zákoníku, neboť jízda obžalovaného, který se v obci pohyboval rychlostí 125 km/h, byla zjevně nejen velice riskantní a agresivní, ale pokud jmenovaný řídil pod vlivem alkoholu i nezodpovědná, hazardující nejen se životem samotného obžalovaného, nýbrž i se životy druhých, přinejmenším posádky vozidla, a v konečném důsledku vyústila v těžké zranění dvou jeho spolujezdců a jakkoliv není zcela příléhavé, pakliže je obžalovanému kladeno zavínání i porušení § 11 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., (povinnost jet na vozovce vpravo) a § 6 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., (povinnost být při jízdě připoután bezpečnostním pásem), není v projednávané věci pochyb o tom, že počínání obžalovaného svým charakterem naplňuje právě ona kritéria tzv. hrubého porušení dopravních zákonů jako dalšího znaku kvalifikované skutkové podstaty výše uvedeného přečinu, zejména porušením § 18 odst. 1 (rychlost jízdy), § 5 odst. 2 písm. b) (jízda pod vlivem alkoholu), ale i § 3 odst. 3 písm. a) (jízda bez řidičského oprávnění) zák. č. 362/2000 Sb. Přitom je pro úplnost dlužno dodat, že v souladu s aktuální judikaturou o takovém

hrubém porušení dopravních zákonů nesvědčí jen počet ustanovení příslušných právních předpisů, které pachatel porušil, ale především intenzita takového porušení. Nic nelze vytýkat prvému soudu, ani jestliže jednání obžalovaného po právní stránce posoudil též jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.

13. Z podnětu odvolání obžalovaného pak byl dále přezkoumán i výrok o trestu, přitom bylo zjištěno, že uložené tresty jsou svým druhem přiléhavé a výměrou velmi benevolentní, přičemž v této souvislosti je třeba připomenout, že pouze v případě trestu nepřiměřeně přísného by byl krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu oprávněn do výroku o trestu zasáhnout. Ani ve vztahu k tomuto výroku ovšem odvolací soud žádné pochybení neshledal. Procesní soud tak především postupoval správně, když obžalovanému uložil trest souhrnný, neboť nyní posuzovaného jednání se dopustil dříve než mu dne 11. 5. 2018 byl doručen trestní příkaz Okresního soudu v Písku, ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 5 T 34/2018. Při úvaze o druhu a výměře trestu se potom důsledně řídil všemi hledisky rozhodnými pro ukládání trestů, postupoval podle § 38 odst. 1 tr. zákoníku o přiměřenosti trestních sankcí, které je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti trestného činu a poměrům pachatele. Ve smyslu § 39 odst. 1 tr. zákoníku pak přihlédl k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, posouzeným v souladu s § 39 odst. 2 tr. zákoníku, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života i k možnostem jeho nápravy.
14. Odvolací soud se proto mohl plně ztotožnit s úvahami o trestu rozvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž okresní soud citlivě zvážil veškerá kritéria uvedená ve shora citovaných zákonných ustanoveních, zejména dosavadní trestní bezúhonnost obžalovaného, charakter posuzované trestné činnosti, i osobu a poměry obžalovaného, včetně toho, že trest mu byl ukládán za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku za tři (dva úmyslné) trestné činy. Tato skutečnost pak důvodně vedla nalézací soud k tomu, že obžalovanému byl uložen již nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 30 měsíců. Tento trest v první polovině zákonné trestní sazby, však plně zohledňuje okolnosti případu a konkrétní příčiny předmětné nehody, ale současně i její následky, a v žádném případě není trestem nepřiměřeně přísným i při uvážení řídicího profilu obžalovaného. Krajský soud tak plně sdílí názor soudu I. stupně, že jen takový trest je způsobilý zajistit účinnou nápravu obžalovaného a jiný druh trestu již nepřichází do úvahy. Pro výkon uloženého trestu pak byl jmenovaný podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, kdy uvedený postup zcela odpovídá zákonným kritériím.
15. Zcela správně byl obžalovanému uložen také trest zákazu řízení motorových vozidel v trvání 40 měsíců, neboť je zjevné, že obžalovaný jako nezodpovědný účastník provozu na pozemních komunikacích musí být z tohoto provozu na přiměřenou dobu sankčně vyřazen. Tento druh trestu bývá ostatně viníkům dopravních nehod (tím spíše s vážnými následky) a samozřejmě řidičům, kteří za volant usedli pod vlivem alkoholu, ukládán prakticky bezvýjimečně, a ani v projednávané věci tomu není jinak. Uvedený druh trestu totiž bezpochyby představuje pro pachatele trestné činnosti v dopravě citelné omezení a jedná se tak o jeden z nejúčinnějších postihů, jelikož nemožnost řídit motorové vozidlo může její pachatele do budoucna vést k tomu, aby bedlivěji dodržovali pravidla silničního provozu. Ani ve vztahu k výroku o trestu proto odvolání podané obžalovaným nemělo naději na úspěch.
16. Jiná situace však nastala ohledně výroku o náhradě škody, kde bylo odvolání obžalovaného ve vztahu k rozhodnutí o nárocích poškozeného K█████, shledáno důvodným, byť z jiných důvodů, než obžalovaným namítaných, zejména proto, že poškozený K█████, ač zastoupen zmocněncem, své nároky v adhezním řízení uplatnil přinejmenším poněkud nepřehledným způsobem. Za situace, kdy okresní soud poškozenému K█████ nevyhověl co do nároku na náhradu škody vzniklé na jeho vozidle a současně jmenovaný odvolání nepodal, mohl se odvolací soud v souladu se zásadou zákazu reformace in peius zabývat toliko otázkou bolestného a nároku označeného jako „trvalé následky“, načež konstatoval následující:

V prvé řadě zmocněnec uplatněné nároky v rámci hlavního líčení označil jako nárok na náhradu škody ve výši 284 476 Kč (viz č. l. 292 spisu), což již samo o sobě vzbuzuje pochybnosti o určitosti takového nároku, když předtím v písemném podání založeném do spisového materiálu zmocněnec uvedl, že poškozený požaduje bolestné ve výši 68 972 Kč, náhradu trvalých následků ve výši 29 504 Kč a výkupní cenu vozidla ve výši 186 000 Kč (viz č. l. 288 spisu). Dále z podkladů předložených zmocněncem (lékařská zpráva MUDr. T. [redacted]) není ani zcela zřejmé, z jakých kritérií při oceňování bolestného a trvalých následků vycházel, neboť předložená lékařská zpráva se odvolává pouze na nařízení vlády č. 276/2015 Sb., o odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, nadto uvádí oproti uplatněnému nároku rozdílné bodové ohodnocení bolestného (v lékařské zprávě 260 bodů, v návrhu zpracovaném zmocněncem 250 bodů). Obdobně nelze akceptovat ani způsob ocenění jednotlivého bodu, jak jej uvádí zmocněnec, neboť hodnota bodu kvantifikujícího míru bolestného je třeba odvíjet od jednoho procenta hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok předcházející roku, v němž vznikl nárok/vznikla bolest, kdy v posuzované věci došlo ke zranění poškozeného K. [redacted] již v roce 2017 (jakkoliv ohodnocení bolesti bylo vypočteno později). Konečně pro řádné uplatnění náhrady škody za ztížení společenského uplatnění (trvalé následky) by bylo třeba je doložit znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví.

17. Je tedy možno uzavřít, že nalézací soud o nárocích poškozeného K. [redacted] rozhodovat neměl, když z výše uvedeného je patrné, že k případnému přiznání nároků v souvislosti s újmou na zdraví, kterou při nehodě utrpěl poškozený K. [redacted], by bývalo bylo třeba provést další dokazování, které se vymyká možnostem trestního řízení. Ani krajský soud potom v tomto směru neshledal důvodnou nutnost dalšího dokazování, zejména proto, že principiálně by další dokazování znamenalo nahrazování činnosti prvního soudu a ve svém důsledku by se střetlo i s principem rovnosti stran a práva na obhajobu, když obžalovaný by neměl reálnou možnost se k provedeným důkazům vyjádřit. Shora uvedené pochybení ovšem korigoval tak, že z podnětu odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu výrok o náhradě škody, jímž byla poškozenému K. [redacted] přiznána částka ve výši 73 200 Kč, zrušil a jmenovaného odkázal v intencích § 229 odst. 1 tr. řádu s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
18. Naproti tomu odvolací soud přisvědčil námitkám poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, kdy procesní soud sice důvodně ponížil přiznávanou částku s poukazem na spoluzavinění poškozeného K. [redacted] o 25 %, ovšem zjevně v důsledku matematické chyby na 3 113,10 Kč místo na 31 131 Kč. Z tohoto důvodu nezbylo, než napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu zrušit ve výroku o náhradě škody též ve vztahu k této poškozené, jejímu odvolání vyhovět a obžalovaného vůči ní zavázat právě k úhradě částky 31 131 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od jeho doručení podáním u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu.

Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

Praha 9. dubna 2019

JUDr. Jitka Sochorová v.r.
předsedkyně senátu